

Visc, i visc, i visc – Maggie O'Farrell

Al llarg de la nostra vida, quantes vegades ens ha fregat la mort? Marees sobtades, accidents de trànsit, atracadors ansiosos, malalties mal diagnosticades... Maggie O'Farrell, una de les millors escriptores del moment, ha comptat disset trobades amb la mort i les ha plasmat a *Visc, i visc, i visc*, un llibre on coincideixen aquests dos àmbits que a vegades no es parlen: la literatura i la realitat.

Certament, disset vegades són moltes. És veritat que l'autora pateix una malaltia que li dificulta l'orientació i l'equilibri, una passió per viatjar a espais exòtics (i, doncs, sense gaires cobertures sanitàries), problemes amb els parts i una filla que pateix anafilaxi -de manera que la mort també l'ha fregat com a mare. Hi hem d'afegir una alegre inconsciència, com quan es presta a servir de blanc a un llançador de ganivets en un circ. Però el que destaca del llibre és la capacitat de segrestar-nos com a lectors, tal com ha fet en novel·les com *Aquest deu ser el lloc*, publicada fa dos anys per la mateix editorial, L'Altra. Com en aquella ficció, l'autora torna a demostrar que posseeix l'estrany conjunt de capacitats que calen per escriure un llibre: sentit del ritme, passió, memòria, narcisisme, càlcul, curiositat i intuïció.

Els capítols més llargs són els que dedica al seu cerebel i als fills, però la mort es pot presentar en qualsevol moment, en escenes brevíssimes, en forma d'un camió que ens passa a prop quan som en un carrer qualsevol. Si *Visc, i visc i visc* ens sembla un bon llibre no és perquè l'autora hagi viscut una colla d'incidents amenaçadors, sinó perquè ha sabut trobar la millor forma –la preparació, el clima, la sintaxi- per a un material biogràfic que no és pas tan diferent del que han viscut milions de persones que no escriuran mai un llibre com aquest.

Maggie O'Farrell (Irlanda del Nord, 1972) no treu lliçons dels fets que narra, ni els tracta d'una manera especialment dramàtica. Al contrari: se centra en la seva experiència, o bé en la manera com els seus records l'han modelada, i és per aquest motiu que ens arriben tan endins. Un autor menys dotat hauria convertit aquestes disset cites –ajornades- amb la mort en un llibre d'autoajuda dels que els desvagats fullegen a les llibreries dels aeroports. I, tanmateix, malgrat la renúncia als consells explícits, no podem descartar que ens trobem davant un llibre que ens ajuda a viure, a fer front als maldecaps i no només a passar l'estona. Mentre llegim els problemes que ha tingut l'autora amb els budells, els pulmons o l'aparell circulatori, ens oblidem dels nostres, de problemes, i alhora ens preparem per fer-los front amb la seva enteresa, que podríem qualificar de modèlica. Com succeeix amb *Quiet*, de Màrius Serra, o *Un home de paraula*, d'Imma Monsó, l'autora ha sabut transformar els obstacles en saviesa i en bellesa.